

§ 30 i Vaab om, at Udvalget ligesaa lidt vil synes om den nu, som ved tidligere Forhandlinger, som her have fundet Sted. Jeg erkjender, at Artilleriet hidtil har været stedmoderlig behandlet, og vil gjerne gaae med til at skaffe dette Vaaben en bedre Ordning. Derfor skulde jeg være tilbøjelig til at stemme for Artilleriets Ordning, saaledes som den her er foreslaaet, hvis jeg øjenede Mulighed for at faae den gennemført. Der er nemlig i Forslaget forlangt 138 faste Officerer — Artilleriet har for Diebliffet 74 — der skulde altsaa skabes 64 nye Officerer; men hvorledes skulde vi være istand til at gjøre det i nogen overskuelig Fremtid og saaledes være i Stand til at gennemføre Artilleriets Ordning efter Forslaget — det staar mig ikke klart.

For Ingenieurkorpsets Bedkommende er der kun en lille Tvivl hos mig angaaende et Punkt, som jeg ikke har havt Leilighed til at undersøge i Loven om Søværnets Ordning. Det vil af de Bemærkninger, som i Nar findes paa Finantslovsforslaget, være bekendt, at en Kapitain af Ingenieurkorpset er kommanderet til Tjeneste under Marineministeriet, for at overtage Hus- Vand- og Bygningstjenesten under Marinen. Jeg finder denne Foranstaltning hensigtsmæssig; om den er i Overensstemmelse med Hærløven skal jeg ikke indlade mig paa nu at undersøge; men Spørgsmaalet er: Er denne Kapitain opført i § 44 blandt dem, der have til Tjeneste ved Vaabnet? Det forekommer nemlig mig, at, naar en Officer forretter en Tjeneste udelukkende for en anden Institution, saaledes som denne Kapitain vil komme til at gjøre det under Marinen, saa er det naturligt, at han opføres paa Loven om Søværnets Ordning og lønnes af Marinen. § 46 omhandler Forpleiningskorpset. Denne Paragraf har man som Regel, hver Gang der er bleven forhandlet om Hærens Ordning, slaet en Streg over og stød ud til en uvis Fremtid. Jeg kan ikke sige Andet, end at jeg tror, at det er fuldstændig rigtigt; jeg tror, at det hverken er principrigtigt eller muligt at organisere Forpleiningskorpset paa den foreslaaede Maade. Der er bleven sagt, at hidtil har Forpleiningskorpset været militært forneden og civilt foroven, men at nu vil man ogsaa have det militært foroven, og saa vælger man Generaler, Oberstlieutnanter, Kapitainer og Premierlieutnanter til Bestyrelsen af Forretningerne. Jeg er bange for, at et saadant militært Korps vilde kommandere for meget med Pennen, og den Kommando frygter jeg. Dette er dog ikke den eneste Grund, hvorfor jeg har Noget imod denne Ordning, min Grund ligger dybere. Jeg tror, at det var en Feil, da man i 1868 gif til af Krigsministeriet at udsøndre Armeens Intendantur. Gaar man tilbage tilbage til Oprettelsen af Krigsministerier, vil man se, at man oprettede dem, ved at slaa General-

feltinspektøren og Armeeintendanturen sammen, og Intendanturvæsenet har derfor altid været en saa væsentlig Del af Krigsministeriets Virksomhed, at det forekommer mig beynnderligt, at man i 1868 foretog den omtalte Forandring; thi man kunde ikke give Forpleiningskorpset en saa selvstændig Stilling som den, der havde været tillagt Armeens Intendantur, og man indsaae ogsaa snart, at man heller ikke i Krigsministeriet kunne udvære de Administrationsbrancher, der havde været underlagt Intendanturen. Man blev da nødt til at fordele dennes tidligere Forretninger paa de fire Kontorer, Krigsministeriet tæller, og da man saaledes ikke kunde give Forpleiningskorpset det Forretningsomraade, der var Forudsætningen for dets Udsøndring, maatte man give det et andet. Der er derved indført en mindre heldig Ordning, og derfor forekommer det mig at være det naturligste, naar vi skulle til en Revision af Hærløven og i det Hele træffe en Ordning for Hæren, at vi da ogsaa faae Krigsministeriets Ordning draget med ind i Overvejelserne og faae Forpleiningskorpset ført tilbage til det Sted, hvor det Naturlig hører hjemme. Jeg tillod mig før at udtale, at jeg ikke kunde Andet end fuldstændig billige, at man i det foreliggende Lovforslag havde taget en hel Del administrative Bestemmelser bort, som ikke høre hjemme i Loven; men jeg tror ogsaa, man kan gaa lidt for vidt i sine Bestræbelser for at faae Frihed. Jeg skal ikke være med til at indskrænke Administrationens Frihed; men jeg tror dog ogsaa, at der er Forhold, hvor Administrationen ikke kan have Frihed. Naar man saaledes har bestemt i Loven om Officerer og Underofficerers Forfremmelse, at den skal ske ved Valg, saa er det nødvendigt, at Loven giver nogle nærmere Bestemmelser om disse Valgforfremmelser. Alle Bestemmelser i saa Henseende har Loven imidlertid fuldstændig udeladt, og maa jeg end indrømme, at den nuværende Forfremmelsesmaade med Forfremmelseslister er saa uheldig som paa nogen Maade mulig, saa kan jeg dog ikke deraf tage Anledning til at springe til flet ingen Bestemmelser at have; thi man maa jo erindre, at med de skiftende Krigsministerier optræde skiftende Anskuelser, og er der Omraader, hvor der maa ligge de bestemteste og mest ufragelige Principer til Grund, er det netop Forfremmelsesvæsenet. Hvad Aldersgrænsen angaar, saa har jeg allerede tidligere tilladt mig at udtale og ogsaa stillet Forslag om, at komme bort deraf. Jeg tror, at det kun er til Skade og ikke til Gavn, og at Konsekventen vil føre til, at vi i Løbet af saa Nar ville faae alle de krigsferne Officerer, som vi have, i deres kraftige Alder paa Pensionlisten, og det tror jeg ikke vil være heldigt. Jeg vilde langt foretrække, om der i Hærløven var en Reduktionsparagraf. Jeg har herved tilladt mig at fremsette de Bemærkninger, som jeg har anset det for min Pligt at gjøre lige overfor de foreliggende